

Ømann (SF):

Jeg har vistnok allerede meddelt her i tinget, at vi ikke kan stemme for hr. Stetters forslag, men nu er hr. Stetters forslag jo ikke længere hr. Stetters, det er et helt andet forslag. Det kan vi heller ikke stemme for, vi kan ikke stemme for de ændringsforslag, der her er stillet.

Det er blevet nævnt, at behandlingen af dette forslag skulle være udtryk for lovjaskeri. Jeg er bange for, det er ikke nok at karakterisere det på denne måde, for det har optaget udvalgets tid uforholdsmæssigt meget, og det har optaget tiden på en sådan måde, at man synes, det ikke er nok at sige, det er lovjaskeri. Det er nødvendigt at karakterisere udvalgsarbejdet som ikke dygtigt nok. Det er en meget simpel affære, der foreligger her. Først finder man ud af i udvalget, om der er mening i, at disse renter af gældsmellemværender mellem borgerne og det offentlige skal kunne trækkes fra eller ikke skal kunne trækkes fra. Når man så har afgjort det, er det da meget let at justere samtlige rentesatser på en sådan måde, at der bliver lighed imellem dem. Det er to trin i en beslutningsproces, og det skulle ikke tage så forfærdelig lang tid. Men der er altså været en forfærdelig masse ting ind i dette her, som ikke har været båret af den yderste logik.

Det blev sagt, at man her sondrer mellem forretningsmæssig og privat gæld. Det gør man ikke, og det vil jeg sige til hr. Glistrup. Dette her er altid ikke-erhvervs-mæssig gæld. Det kan ikke efter noget som helst kapitel i nogen som helst skatteteoretisk udredning komme til at figurere som en forretningsgæld, ikke efter hidtidige skattetekniske opfattelser, og det er vel dem, vi på en eller anden måde må argumentere ud fra. Derfor ligger der ikke nogen sondring her.

Men derimod ser jeg en meget beklagelig fravigelse fra de socialdemokratiske udvalgsmedlemmers side og også for så vidt fra de radikale, idet man nu går ind for at lave pølemøle, som siger, at nogle af disse renter kan trækkes fra og nogle af dem kan ikke. Derved skaber man en uklarhed over, hvilken rente man i virkeligheden betaler i det enkelte tilfælde. Jeg synes, det er en mærkelig fravigelse fra princippet, som vel nok er gået meget langt frem i socialdemokratiet,

og som også har vundet nogen fremgang hos de radikale, når man pludselig siger: nå men det gør ikke noget, nu fraviger vi vores tanker om, at private renter ikke skal trækkes fra, nu tillader vi, at nogle enkelte poster kan trækkes fra.

Der er da ingen grund til at gå ind på forlig i dette lovforslag, som jo er et konservativt forslag. Jeg kan ikke forstå denne ivrighed efter fremfor alt at skabe et flertal og så ofre en principiel indstilling. Jeg noterer dette med stor sørgmodighed.

Der har været en tendens i udvalget til at sondre imellem forskellige gældsforhold over for det offentlige og sige, at renten skulle være lavere, når det drejede sig om langvarigere forhold. Hvorfor skal den egentlig det? Jeg synes, at man hidtil fra de borgerlige partiers side har set med stor respekt på renteprincippet. Renten beregnes som bekendt pro anno, og hvis man har en kredit i så og så mange år, må man også doble op med det antal år, man har kreditten. Det er dog helt logisk, og derfor er der ikke nogen som helst begrundelse for at sætte en lavere rente i lange gældsforhold og en højere rente i korte gældsforhold.

Derfor er det vores partis opfattelse, at vi ikke kan ofre noget som helst på det alter, der hedder bredt flertal i denne forbindelse. Vi må stå fast på, at disse renter naturligvis ikke er fradragsberettigede, og af de grunde, som hr. Bernhard Bausgaard så udmærket har redegjort for, men som han åbenbart ikke kan følge i sin afstemning, nemlig de grunde, at hvis man gør renterne fradragsberettigede, bliver de ikke ens for rig og for fattig, og det synes vi er en hovedlinje, som man burde have opretholdt helt konsekvent.

Arne Bjerregaard (KrF):

Ved førstebehandlingen gav jeg principiel tilslutning til det af det konservative folkeparti fremsatte forslag om, at renter af beløbet henstand med hensyn til skatteskyld skulle være fradragsberettigede. Det har jeg hele tiden stået ved, og jeg synes, jeg har arbejdet ganske hårdt for at nå frem til et resultat, der i alt fald kunne imødekomme dette noget. Nu lyder det selvfølgelig lidt mærkværdigt, at jeg siger, jeg selv har arbejdet hårdt, men da ikke andre vil sige det, bliver jeg nok nødt til at sige det, at jeg i alt